

Rigsdagsstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. Nr 248.

81de Møde.

Tredagen den 21de Juni.

(Fortf.)

Blechberg (fortsat): Jeg maa antage, at Thinget vil være saa consequent, hvis det gjør dette, ved den nye Rigsdags Sammentræden at lade det samme Udvalg behandle denne Sag, i hvis Hænder den engang er nedlagt, og det er derfor en Selsfølge, at det Udvalg, som maatte blive nedsat, maatte være særdeles opfordret til i den mellemliggende Tid, og som ikke er mere end 3 Maaneder, nøie at gennemgaae Forhandlingerne i denne Sag, saaledes som den meget vidtloftig er passeret det andet Thing, og tilegne sig en bestemt Overbeviisning om, hvorledes Sagen retligt bør behandles, og da er der Udset til, at den kan komme til at foreligge under Begyndelsen af næste Rigsdags Session. Det er min Overbeviisning, at man maa vogte sig for, at lade sig stramme af Hensynet til, om det andet Thing, naar Sagen kom tilbage til det, ikke vilde staae ved, hvad det engang havde vedtaget; det maa blive det andet Things Sag. For mig som Landstingsmand er dette afgjørende, at jeg kun vil stemme for Sagens Behandling paa den Maade, som efter min Overbeviisning er den rigtige, og jeg vil da overlade til Andre at forsvare, hvorledes de ville handle.

Finansministeren: At anstille en Sammenligning imellem nærværende Lovudkast og Invalideloven, saaledes at vi fra den Behandling, der fandt Sted igaar, skulde drage en Slutning til, hvad der ogsaa maatte blive nærværende Sag tildeel, er vistnok ikke paa sit Sted. Der er en stor Forskjel mellem en Lov, der har gennemgaaet en saadan Behandling, som den nærværende og Invalideloven, om hvilken Finansministeren havde udtalt, at de kun kunde blive en Deel af den senere Lov, og altsaa kun faae interimistisk Gyldighed, medens det paa samme

Tid blev oplyst, at der bliver sørget for Juvalberne, saaat der ikke er nogen paatrængende Nødvendighed for deres Forsørgelse efter Loven. Underledes stiller sig Sagen derimod med Hensyn til nærværende Lov. Naar man udtaler sig for, at Sagen maa drøftes og prøves saa omhyggeligt, vil jeg paa ingen Maade modsigge, at det vilde være særdeles ønskeligt; men jeg troer dog heller ikke, at man derfor aldeles kan affee fra alle andre Omstændigheder, der kunne komme i Betragtning, og det saameget mindre, som det maa erindres, at Sagen, som her foreligger, er ikke første Gang kommet tilveie nu, ved denne Rigsdag. Den er ikke først bragt til Offentlighedens Kundskab ved det Lovudkast, som er forelagt af Regjeringen denne Gang, men den har været behandlet ved begge Provindsialstænderne tidligere, og det Udcast, som fra Regjeringens Side blev forelagt, og fra hvilket det nærværende Lovudkast egentlig kun hyad tvende Hovedpunkter angaaer adskiller sig, er i det Væsentlige overensstemmende med Resultatet af den tidligere Drøftelse ved Stænderne. Jeg troer saaledes, at denne Sag kan siges at være velbekendt iforveien for de fleste Medlemmer, og at de fleste Medlemmer, som gaae til Drøftelsen af denne Sag, kunne antages at kende den i Forveien, og jeg antager, at de Alle mere eller mindre have befæstet deres Anskuelser om den. Jeg kan derfor heller ikke antage, at det skulde være ønskeligt, at der ligger nogen Tvivl imellem den første Drøftelse, som et Udvalg maatte give denne Sag nu, og den Drøftelse, som et Udvalg maatte give den til Efteraaret. Jeg misfjender, som sagt, ingenlunde, at Thinget kan have sine store Betænkkeligheder ved at gaae ind paa nærværende Lovudkast uden Medsættelse af en Comitee; men jeg tillader mig at gjentage, at hvis det nærværende Lovudkast ikke bliver til Lov ved denne Session, saa kan det ogsaa have sine store Betænkkeligheder, og fra Regjeringens Side